

Endemaal, men hvor bliver saa den personlige Frihed og Selvbestemmelsesret af? Den kan jeg ikke rigtig rime sammen dermed.

Ligeoverfor min Kritik af Bestemelsen i § 4 har det ærede Medlem nu forklaret Meningen nærmere derhen, at Ordet „begrave“ passer kun paa et Lig, men derimod ikke paa en lille Æske. Om den kan man kun sige, at den „nedgraves“, paa samme Maade som, naar der i Lovgivningen er Tale om, at selvdøde Kreaturer „nedgraves“ paa et passende Sted. Det forekommer mig, at naar denne lille Æske indeholder Resterne af et Menneske, kan man fuldkommen saa vel tale om Begravelse af disse Rester som om Begravelse af de Rester, der foreligge blot i en anden Form. Naar nu det ærede Medlem forsvarer Forslaget om, at Æsken skal „opbevares“ i Stedet for, som der nu staar i Loven, „hensættes“, dermed, at naar der kun staar „hensættes“, er det ikke forbudt at tage den bort igen, er det et Argument af den Slags, som jeg synes det ærede Medlem egentlig er alt for forstandigt et Medlem til at fremsætte.

Med Hensyn til de forskellige Forslag til Forandring i § 2 maa jeg sige, at jeg ikke ser det ærede Medlem er fremkommen med noget som helst, der kunde forandre min Opfattelse. Det ærede Medlem siger, at det at oprette et Testamente er mere besværligt end Afgivelsen af en Erklæring i to Personers Nærværelse. Ja, det er rigtigt. Men naar noget skal være sikkert og solidt, opstaar der ogsaa naturligt Besværligheder derved. Naar man vil være sikker paa, at den paagældende virkelig har ønsket at brændes — noget, som de efterlevende har et uafviseligt Krav paa at være sikker paa —, maa man ogsaa tage Ulejligheden med, og paalægge dem, som ville brændes, at oprette et lovformeligt Testamente.

For øvrigt vil jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at hvis Forslaget bliver til Lov, kan der opstaa de allermærkværdigste Ting. Jeg sætter saaledes, at en Mand dør. Der kommer saa to af hans Kammerater til Konen og siger: Din Mand har bestemt, at han skal brændes. Det have vi to hørt paa. Konen siger: Det tror jeg slet ikke. Hvad skal der saa ske? Der skal gøres Anmeldelse til Øvrigheden, formoder jeg. Men Øvrigheden kan jo ikke brænde Liget, saa længe det ikke er blevet godtgjort, at denne Erklæring fra Mandens Side er afgivet. Der skal da altsaa være Vidneforhør med

Stævnemaal, Procedure og Kendelse, og hvordan har Liget det, saa imedens? Jeg synes, at her kan komme til at passe, hvad det ærede Medlem sagde i sit første Foredrag om, hvorledes det gaar Liget, naar det ikke hurtigt nok kommer i Jorden. Jeg tror derfor, det vil være rigtigst at blive ved Testamentet og ogsaa blive ved, at et saadant Testamente kan ophæves paa de almindelige Maader, hvorpaa Testamenter ophæves, deriblandt ved slet og ret Tilintetgørelse, naar der ikke er truffet særlige Foranstaltninger derimod.

Hvad Spørgsmaalet om Børn under 18 Aar angaar, mener jeg fremdeles, at den Sag, det her drejer sig om, er af saa stor Betydning for mange, at det paa ingen Maade bør lægges i de paagældende Forældres Hænder at træffe en saadan Bestemmelse.

Overfor de ærede Medlemmer for Kerteminde (Pinstrup) og Ringsted (Zahle) skal jeg kun sige, at saadanne Begravelsessteder for enkelte Personer eller enkelte Familier, som de ærede Medlemmer ønske — den ene for Begravelser efter det gammeldags System og den anden for Begravelser efter Ligbrændingssystemet — allerede for det fra tidligere Tid bestaaende Systems Vedkommende eksistere her i Landet. Der er ikke det allermindste i Vejen for, at der bliver givet Tilladelse til Oprettelse af saadanne særlige Begravelsessteder, naar det ønskes. Hvad Tilladelsen til at oprette et særligt Kolumbarium i en Gravhøj eller andensteds for den, som er bleven brændt, angaar, maa jeg sige, at jeg ikke ser rettere, end at den nugældende Lovs § 4 giver Justitsministeren fuldkommen Myndighed til at give en saadan Tilladelse. Denne Paragraf i Loven lyder saaledes: „Naar Ligbrænding har fundet Sted, skal Asken enten begraves paa Kirkegaarden eller hensættes i særlig dertil indrettede, af Justitsministeren godkendte Rum (Kapeller, Kolumbarier)“. Et saadant Rum, gældende enten for enkelte Personer, enkelte Familier eller enkelte, afgrænsede Kredse, vil fuldstændig falde ind under Bestemmelsen her om, at Asken skal hensættes i et af Justitsministeren godkendt Rum. Der er ikke noget i Vejen for, at saadant kunde ske, naar Tilfældet kom til at foreligge, men saa vidt mig bekendt, har det ikks foreligget.

Forslagsstilleren (Alfred Christensen):

Den højtærede Justitsminister fremkom med en Kompliment til mig for mine gode Evner, og den takker jeg selvfølgelig for.